

GRAFFITI
ColumnDoor Frans BAERT
Aflevering nr. 1573

Des

Het licht was op. Het leek eerst alsof het nog een eeuwigheid had kunnen schijnen. Twintig jaar geleden beloofde de verkoper van de lamp me meer dan 100.000 uren led-licht. Ik probeerde dat toen snel in m'n hoofd uit te rekenen, maar raakte niet veel verder dan 'heel lang'. Het mooie design-voorwerp kreeg een plaats in m'n bureau.

Enkele dagen geleden gaf de lamp de geest. Na twee decennia waren de 100.000 uren al op. Had de lamp misschien te veel voor me moeten schijnen?

Toen ik hem kocht wist ik dat voor dit model een reïncarnatie met een nieuw ledlampje technisch onmogelijk was. Maar 100.000 uren... Twintig jaar geleden brandde mijn ecologisch geweten duidelijk op een lager pitje dan vandaag.

* * *

Nadat ik de zoekopdracht 'Desmond Burns Los Angeles' had ingetikt, verschenen tientallen kiekjes op het scherm. Maar een foto van mijn Ierse vriend Des (kort voor 'Desmond') zat er niet bij.

Ik had net een BBC-reeks met de titel 'Des' bekeken, over een seriemoordenaar met die naam – niet dezelfde Des! Mijn Des is een zachtvaardig mens. Op ons trouwfeest was hij een van de drie 'best men', samen met m'n broers. De laatste keer dat ik hem zag, was bijna dertig jaar geleden. Hij werkte toen voor de politie in Culver City.

Een nieuwe, verfijnde zoekopdracht leverde minder foto's op, maar opnieuw vooraan het kiekje van een oude man in politie-uniform. Misschien familie van Des, dacht ik, een oom of zo.

In de eetkamer bestudeerde ik de trouwfoto op de kast. Tussen m'n zus en schoonzus staat Des timide glimla-

chend. Ikzelf ben bijna onherkenbaar. De tijd kan wat met het uiterlijk van een mens uitspoken. Door die gedachte begon er me iets te dagen. De glimlach van Des op de trouwfoto was dezelfde als die van de oude man op het computerscherm, merkte ik.

* * *

Het was in een sober zaaltje van de Presbyteriaanse kerk van Brentwood, veertig jaar geleden, dat ik Des voor het eerst heb ontmoet. Elke dinsdagavond kwam er een zelfhulpgroep voor mannen samen. Jarenlang konden we er wekelijks lief en leed met elkaar delen.

Des was uit Ierland afkomstig, en verbleef samen met enkele familieleden illegaal in de VS. Voor een mager loon werkte hij als kelner in een restaurant. Maar het waren vooral de spanningen met zijn broers die het zwaarst op hem wogen. De steun van de groepsleden hielp hem door een moeilijke tijd. Na de dood van mijn vader ging ikzelf door een zware periode, en kon gelukkig terugvallen op de raad en de ervaringen van groepsleden die hetzelfde hadden meegemaakt.

Toen Des enkele jaren later met een Amerikaanse in het huwelijk trad, waren zijn immigratiezorgen van de baan. Hij werd vader en vond een goedbetaalde job bij de politie. Na jaren in de illegaliteit, werd Des nu handhaver van de wet.

* * *

De foto die door de zoekopdracht werd geleverd, kwam van de Jezuitenuniversiteit van L.A., waar Des vandaag voor de campuspolitie werkt. Toevallig dezelfde universiteit waar ikzelf bijna tien jaar lang gedoopt heb. Onder de foto stond zijn e-mailadres.

Terwijl ik naar Des schreef, vroeg ik me af hoe we elkaar

destijds uit het oog waren verloren. Het werd me niet duidelijk. De tijd kan ook wat met het geheugen van een mens uitspoken.

Enkele uren later al ontving ik een uitgebreid antwoord van Des, met nieuws over zijn gezin en werk. Binnen enkele weken gaat hij met pensioen. Drie jaar geleden kreeg hij een kleindochter, Anya.

Ik had hem geschreven dat ik deze week de leeftijd zal bereiken van mijn vader toen die overleed, en dat dit me niet onberoerd laat. Des schreef terug dat hijzelf ongerust was toen hij 57 werd, de leeftijd die zijn eigen vader had toen hij stierf: "Dat is normaal, Frans. Maar wij zijn niet onze ouders. Geniet van het leven!"

* * *

*Mijn haar is vandaag helemaal wit:
wat een vreugde dat m'n geest en
leven nu doorzichtig zijn geworden.*

Du Fu (712-770);
'The Selected Poems';
vert. David Hinton (1989); p. 142

* * *

Het is meer dan een kwarteeuw geleden dat Des en ik elkaar voor het laatst zagen; toch is het lampje van onze vriendschap nooit uitgegaan. Nadat hij mijn boodschap had ontvangen, knoopte hij onmiddellijk weer aan alsof geen tijd was verlopen.

Ons haar is wit geworden, maar het hart heeft nooit een slag gemist. Het licht raakt nooit op.

Good luck en tot ziens,

Uw trouwe dienaar, FB

Bezoekers van Terhills worden in zelfrijdende shuttles vervoerd

Bezoekers van de toeristische site Terhills zullen straks tussen de verschillende trekpleisters worden vervoerd met zelfrijdende shuttles. **Vrijdag werd het startshot gegeven van een innovatieproject van de LRM, Flanders Make en De Lijn.**

**INNOVATIEPROJECT
MAASMECHELEN**
Guido Cloostermans

De Limburgse investeringsmaatschappij LRM ontwikkelt de voormalige mijnsite tot een toeristische bestemming. Voor het vervoer van de bezoekers worden vanaf volgend jaar zelfrijdende shuttles ingezet. Het traject van 2,5 kilometer verbindt het Terhills Cablepark, het Terhills Hotel, de hoofdtoegangspoort tot het Nationaal Park Hoge Kempen, het

wellnesscomplex Elaisa en het vakantiepark Terhills Resort.

Het innovatieproject, dat werd voorgesteld in aanwezigheid van de Vlaamse ministers Hilde Crevits (CD&V) en Lydia Peeters (Open Vld), LRM-voorzitter Hugo Leroi en gedeputeerde Tom Vandeput (CD&V), is een initiatief van de LRM, Flanders Make en De Lijn. "De site is niet alleen een oase van rust en beleving", aldus Tom Vanham, algemeen directeur van de LRM. "Maar ook een levend laboratorium voor allerhande mobiliteitsoplossingen. Nieuwe voertuigen, technologieën, infrastructuur en diensten kunnen er getest worden in een ge-

Ministers Peeters (links) en Crevits bij de voorstelling van het innovatieproject in Terhills. In eerste instantie worden er tests gedaan met een zelfrijdende wagen van Flanders Make. FOTO RAYMOND LEMMENS

controleerde omgeving op privaat terrein."

Met het project is een investering gemoeid van 4 miljoen euro, waarvan 789.799 euro wordt aangebracht door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling. De Vlaamse overheid past 836.811 euro bij. De rest komt van de LRM.

Kleine stad

Tegelijk wordt voor de bezoekers van Terhills ook een applicatie voor de smartphone ontwikkeld

die alle vervoersmiddelen op de site via één interface toegankelijk maakt. "De Terhills-site is vergelijkbaar met een kleine stad", zegt Vanham. "Shuttles, fietsen, e-golfkarren, e-boten en e-steps zijn elk een belangrijk stukje van de mobiliteitspuzzel."

Op termijn rijden de shuttles hun traject volledig autonoom. In het begin hebben de shuttles nog een steward aan boord die toekijkt op de veiligheid, en rijden ze nog relatief traag. "Het is onze ambitie om de shuttles zo veilig en performant

te maken dat ze volledig zelfstandig kunnen rijden", legt CEO Dirk Torfs van Flanders Make uit. "Via een camerasysteem blijven ze verbonden met een controlecentrum. Daar kan de besturing indien nodig worden overgenomen."

In eerste instantie worden er tests gedaan met een zelfrijdende wagen van Flanders Make. In de loop van volgend jaar worden dan de zelfrijdende shuttles – elektrische busjes voor twaalf passagiers – in gebruik genomen. Wie die busjes zal leveren, is nog niet bekend.